

I

CHETFIELD HOUSE, MAYFAIR
LONDEN – APRIL 1917

Haar vader zou haar nooit vergeven. Grace Elizabeth Mabry stond in haar smaragdgroene avondjurk op het bordes voor het grote Londense huis van de weduwe lady Eleanor Bassett, gravin van Avonshire. Ze drukte een klein, gouden kistje tegen haar borst. De ‘geschenken’ die ze straks aan de nietsvermoedende lafaards daarbinnen zou overhandigen, zou Patrick Mabry’s hoop, dat zijn dochter ooit nog zou worden geaccepteerd in de adellijke kringen, meteen de grond in boren; dat wist ze maar al te goed.

Maandenlang had ze lessen gevolgd die een echte dame van haar moesten maken. Maar al dat werk zou zo meteen in één klap tenietgedaan worden.

‘Hebt u al uw veren in de aanslag, miss? Geen twijfels meer?’

Grace verstevigde haar grip op het gouden kistje en keek naar de jonge vrouw naast zich. ‘Ik ga er helemaal voor, Agnes. “Voor koning, land en vrijheid.” Zei mrs. Pankhurst gisteren niet precies hetzelfde toen we bij de demonstratie van de suffragettes waren?’

Agnes knikte. ‘En voor Colin?’

Grace glimlachte. Agnes Pierpont was eigenlijk veel meer een vriendin dan haar dienstmeisje. ‘Vooral voor mijn broer,’ zei ze. ‘Hoe eerder we binnen zijn en hebben gedaan wat we moeten doen, hoe sneller we ons steentje kunnen bijdragen om deze oorlog te winnen. En dan kan Colin eindelijk weer thuiskomen.’

Moeder zou zo trots zijn geweest als ze nog had geleefd. Grace knipperde een paar onverwachte tranen weg. Lillian Mabry was een jaar geleden gestorven aan tuberculose en sindsdien had Grace het erg moeilijk gehad. Dat Colin naar het front had gemoeten, had de zwakke gezondheid van haar moeder alleen nog maar verslechterd. Toch was Grace trots op haar broer; hij deed zijn plicht voor Groot-Brittannië. Net als zij de hare moest doen, op welke manier dan ook, en daar hoorde het vreselijke toneelstuk dat ze vandaag moest opvoeren ook bij.

Drie Rolls-Royces kwamen de oprit voor het huis op rijden. Grace balde haar gehandschoende hand tot een vuist en streek het lijfje van haar avondjurk glad, terwijl ze toekeek hoe een luidruchtige groep verklede mannen en vrouwen de auto's uit stapten.

'Bent u er klaar voor, miss?' Agnes keek net zo angstig als Grace zich voelde. Nog voor ze haar hand over haar mond kon leggen, ont-snapte er een gegiechel aan Agnes' keel. 'Sorry, miss,' zei ze blozend. 'Als ik zenuwachtig ben...'

'Maakt niet uit.' Grace haalde diep adem. 'Ik ben er klaar voor.'

Voor Colin, zei ze nog eens tegen zichzelf. De gedachte aan haar tweelingbroer die in de loopgraven van Frankrijk aan het vechten was, gaf haar kracht. Ze wist zeker dat God aan haar kant stond. Grace stelde zich voor dat ze een moderne Jeanne d'Arc was die op het punt stond haar landgenoten aan te sporen ten strijde te trekken. Ze hoopte dat ze een artikel zou kunnen schrijven over alles wat er deze avond zou gebeuren, en dat ze het zou kunnen laten publiceren. Helemaal nu haar vorige artikel door *Women's Weekly* was afgewezen.

Op het moment dat de feestgangers de trap naar de hoofdingang beklommen, paktten Grace en Agnes elkaars hand vast. Ze mengden zich onopvallend tussen de gasten en glipten zo het huis in. Binnen baanden ze zich een weg door de foyer en liepen door een hal met weelderige tapijten naar de balzaal.

Het gezelschap verspreidde zich over de zaal, maar Grace en Agnes hielden stil om hun ogen de kost te geven. Wat een luxe. Haar va-

der, een handelaar in thee en eigenaar van de prestigieuze Londense Swan Tea Room, was een van de welgesteldste handelaars van de stad, maar toch had Grace nog nooit zo veel pracht en praal bij elkaar gezien.

Aan het hoge plafond hingen vier enorme kroonluchters, de kristallen druppels waren zo groot als thee-eieren en in het lamplicht schitterden ze als juwelen. Aan een van de gelambriseerde wanden hingen roodfluwelen gordijnen die de enorme ramen van de zaal – elk venster was bijna even groot als de hele voorgevel van de Swan – omlijstten.

Grace hoorde de opgewekte tonen van Mozart die over de mensenmassa heen haar kant op dansten maar nauwelijks. Ze keek met open mond naar de lakeien in zwart-witte uniformen die eindeloze hoeveelheden elegante champagneglazen op zilveren dienbladen balanceerden en de met bubbels gevulde glazen naar de gasten brachten. Die mannen waren zeker ook sterk genoeg om...

Nee, ze moest aan haar doel blijven denken. Ze liet haar blik door de zaal dwalen. Lady Bassett had dit feest, een gekostumeerd bal voor het Britse Rode Kruis, gesponsord. Agnes had zich verkleed als een bosnimf en de aardekleurige tinten van haar kostuum accentueerden haar lichtbruine haar. Grace had ervoor gekozen om als Pandora te gaan.

Wat een geldverspilling, dacht ze. Had de weduwe de aanplakbiljetten, waarop werd opgeroepen om niet al te buitensporig gekleed te gaan, niet gezien? Al deze weelde was echt vreselijk onpatriottistisch.

Grace keek omlaag naar de prachtige kleding die ze zelf droeg en ze voelde even een schuldgevoel in zich opwellen. Maar goed, deze vermomming was nodig geweest om toegelaten te worden tot dit feest. En Agnes en zij hadden immers een hoger doel.

De krant had geschreven dat het geld dat met dit liefdadigheidsfeest zou worden opgehaald, bedoeld was voor de gewonde soldaten. Er zouden hier vanavond enkele ‘dienstweigeraars’ – mannen die heel bewust tegen de oorlog waren – aanwezig zijn, die hun maatschappelijke plicht zouden vervullen door wat geld te doneren.

Zij waren de reden waarom Grace en Agnes voor dit specifieke feest hadden gekozen.

Nadat ze het kleine kistje dat haar verschijning als de mythische tweedrachtzaaister complementeerde, had opengeklikt, pakte ze de inhoud eruit en verborg het in haar gehandschoende hand. ‘Voor koning, land en vrijheid,’ mompelde ze tegen zichzelf.

‘Miss?’

Ze wendde zich tot Agnes. ‘Ik zie je hier weer als we klaar zijn, goed?’

Agnes klemde haar lippen op elkaar en knikte. Grace zag hoe ze zich een weg door de menigte baande, naar de andere kant van de zaal. Daarna liet ze haar blik over de gasten aan haar kant van de grote ruimte gaan, op zoek naar haar eerste doelwit.

Jack Benningham, burggraaf van Walenford en de toekomstige graaf van Stonebrooke, stond recht voor haar. Grace negeerde het feit dat haar hart op hol sloeg en hield zichzelf voor dat het gewoon haar zenuwen waren. Ze keek tenslotte niet naar zomaar iemand, maar naar de lange, breedgeschouderde man die ze alleen herkende van de foto’s die ze had gezien in het societynieuws in de *Times* en van de schandalen die beschreven werden in de *Tatler*.

De bezwaren die hij had tegen de oorlog werden overal breed uitgemeten, vooral omdat hij toch gezond en sterk genoeg leek om in het leger te dienen. Met zijn achtentwintig jaar was deze knappe burggraaf slechts acht jaar ouder dan Colin en zichzelf. Hij had een lange, rode roos in zijn hand en was van top tot teen in zwart fluweel gehuld. De blonde haren van zijn wollen pruik waren in een lange vlecht in zijn nek samengebonden, zodat hij het evenbeeld was van de achttiende-eeuwse Venetiaanse schurk Casanova.

Haar mond vertrok toen haar blik viel op de twee vrouwen die zich in hun uitdagende kostuums aan hem vastklampten, Cleopatra aan de ene kant, lady Godiva aan de andere. Grace zag hoe hij zijn ene arm bezitterig om Cleopatra’s schouders sloeg, terwijl hij zijn hoofd naar lady Godiva boog en met een glimlach iets in haar oor fluisterde.

Jack Benningham is een rokkenjager, een gokker, en blijft tot in de vroege

uurtjes doorfeesten. Ze had die roddel vaak gehoord. De jonge vrouwen die regelmatig haar vaders theehuis bezochten, spraken erover, afkeurend maar ook een tikkeltje opgewonden. Maar de verhalen leken waar te zijn als ze afging op de blozende wangen en het gegiechel van lady Godiva.

Op dit moment maakte het Grace niet uit. Wat haar betreft, was hij de grootste losbol van Londen. Het enige wat haar tegen de borst stuitte, was dat hij *hier* was, terwijl haar lieve broer op dit moment in Frankrijk tegen de Duitsers vocht.

Ze bewoog zich in zijn richting. Ondertussen keek ze naar de andere feestgangers. Een gezette man met een lauwerkrans om zijn hoofd en een witte toga aan leek als twee druppels water op de tiran Julius Caesar. De lange, oudere vrouw naast Caesar was lady Bassett zelf. Ze had haar haren laten opsteken in een onmiskenbaar zestiende-eeuws kapsel en droeg een jurk van damast met een geplooid kraag, precies koningin Elizabeth.

Toen ze gegiechel boven het geroezemoes in de zaal uit hoorde komen, stond Grace even stil en keek naar de andere kant van de balzaal. Agnes was zeker bezig om haar veren uit te delen.

Grace richtte haar aandacht weer op haar doelwit en haar ogen ontmoetten de vastberaden blik van Casanova. Zijn plagerige glimlach zorgde ervoor dat haar hartslag versnelde en op de maat van de levendige muziek begon te kloppen.

Jack Benningham was een lafaard, bracht ze zichzelf onder het oog. Maar hij was ook een burggraaf, zijn vader was de graaf van dit gebied. Grace dacht een moment na over de gevolgen die haar daden zouden hebben. Als ze haar plan eenmaal uitgevoerd had, kon ze niet meer terug. Bovendien zou lady Bassett, de belangrijkste vaste klant van de Swan, haar zeker herkennen en haar de deur wijzen.

Ze dacht aan de manier waarop haar vader zou reageren. Hij zou zijn voornemen, haar uithuwelijken en naar haar tante Florence sturen om daar te gaan wonen, waarschijnlijk gewoon doorzetten. Ze slikte moeizaam. Nu kon ze nog ontsnappen. Nu kon ze zich nog omdraaien en weggaan...

Jack Benningham onderdrukte een geeuw en weerstond de neiging om ongeduldig op zijn zakhorloge te kijken. Hij glimlachte en deed alsof hij oprecht geïnteresseerd was in de volgende zinloze anekdote waar zijn vaders vriend, lord Chumley – alias Julius Caesar – hem op trakteerde.

Geduld, zei hij tegen zichzelf. Hij moest de schone schijn ophouden. En toch irriteerde het Jack om de een of andere reden dat hij hier deze avond moest zijn. Hij pakte een nieuw glas champagne van het dienblad van een van de lakeien, nam een slok en keek over de rand van zijn glas naar zijn doelwit. De man die aan de andere kant van de zaal stond en zich had vermomd als de Amerikaanse filmster Charlie Chaplin, had zich nog niet verroerd.

Mensen in de gaten houden was vermoeiend. Het zorgde ervoor dat zijn gedachten met hem op de loop gingen. Net zoals op momenten waarop hij voor de zoveelste keer terugdacht aan de preek die zijn vader een paar uur voor het bal tegen hem had afgestoken. Het was steeds hetzelfde liedje: Waarom bleef Jack hem maar in verlegenheid brengen met zijn pacifistische opvattingen? Waarom kon Jack niet zijn best doen om meer te lijken op zijn overleden broer, Hugh, die meteen naar de wapens had gegrepen, toen de oorlog was verklaard?

Ironisch eigenlijk, want het was ook zijn vader geweest die na Hughs dood zijn belangrijke sociale positie had gebruikt om Jack vrij te stellen van dienstplicht. Ongetwijfeld had hij dat gedaan om ervoor te zorgen dat zijn enige mannelijke erfgenaam in leven zou blijven. Plichtsbesef was het belangrijkste onderwerp op de agenda van de zakelijke graaf, die de hele middag was blijven zeuren over de manier waarop Jack met vrouwen flirtte en over zijn onfatsoenlijke gedrag. Jack moest eens wat meer gaan denken aan zijn verantwoordelijkheden ten opzichte van de familie in plaats van aan zichzelf, had zijn vader gezegd. En al die tijd had Jack het zachte gesnik van zijn moeder op de achtergrond gehoord.

‘Hé, Walenford, je bent er vanavond niet helemaal bij met je gedachten, hè? Het is ook ongelooflijk saai om naar het geklets van een oude man te luisteren als je twee prachtige dames aan je zij hebt...’

‘Dat is het zeker niet, lord Chumley. Ik voel me alleen behoorlijk ongemakkelijk in deze cape.’ Jack glimlachte naar de man in de toga voordat hij zich tot de gastvrouw van de avond wendde. ‘U hebt behoorlijk wat gasten bij elkaar weten te krijgen, lady Bassett.’

‘Inderdaad.’ De oude vrouw fatsoeneerde haar kraag en keek daarna met een indringende blik naar Caesar. ‘En u moet weten, lord Chumley, dat die twee “prachtige dames” daar, mijn kleindochters zijn.’

Ze glimlachte liefdevol naar Cleopatra en lady Godiva. ‘Op verzoek van miss Violet Arnold, de toekomstige bruid van lord Walenford, heb ik hen op onze lord afgestuurd. Zij zijn hier vanavond om een oogje in het zeil te houden, terwijl Violet met haar vader op bezoek is in Edinburgh.’

‘Tja, er moet toch iemand op mij passen,’ zei Jack. Violet wilde stellig voorkomen dat er een nieuw schandaal de wereld in zou worden geholpen. Maar jaloers was ze zeker niet.

‘Ik heb echt medelijden met die jonge vrouw,’ ging lady Bassett verder. ‘Miss Arnold heeft al zo veel meegemaakt.’ Ze schudde medelijdend haar hoofd. ‘Maar ze heeft nu een jaar gerouwd en dat is voldoende.’ Ze knikte naar Jack. ‘En u bent daar bewonderenswaardig goed mee omgegaan, Walenford. Ik weet zeker dat de graaf, uw goede vader, erg in zijn nopjes is. Stonebrooke zal immers weer zijn eigen gravin krijgen? En een huwelijk in augustus is gewoon perfect.’

‘Perfect,’ echode Jack met een geforceerde glimlach. Hij nipte weer van zijn champagne. In tegenstelling tot wat zijn vader dacht, vervulde Jack wel degelijk zijn plicht. Hij ging zelfs zover dat hij zijn broers plaats bij het altaar in zou nemen. Toen de Amerikaanse erfgename, Violet Arnold, zich verloofde met Hugh, had haar vader zijn vader een som geld gegeven. Hugh zou ervoor zorgen dat zij een hogere adellijke titel kreeg in ruil voor een behoorlijke bijdrage aan de slecht gevulde schatkist van Stonebrooke.

Maar toen had zijn broer het leven gelaten, waardoor Violet ongetrouwd bleef. Zonder de beloofde titel waren de Benninghams de Arnolds een flinke som geld verschuldigd.

Het was nog steeds moeilijk te bevatten dat Hugh na maanden vechten aan het front ongedeerd thuis was gekomen... maar een paar weken later was verdronken na een bizar ongeluk met zijn boot. Een schok voor zijn familie, maar ook voor Violet. Toch veranderde dat niets aan de financiële afspraken. Jack wilde nog helemaal niet trouwen; maar hij wist wat er van hem werd verlangd. Stonebrooke moest gered worden, koste wat het kost.

Uiteraard moest hij zijn gedrag gaan veranderen, ook al was het maar voor een korte tijd. De graaf had beloofd dat Jack zich weer mocht uitleven zodra hij was getrouwd en had gezorgd voor nageslacht.

Dat idee klonk verleidelijk, want hij had eigenlijk niet zo veel behoefte aan een vrouw. Maar toch... ergens in zijn achterhoofd begon de verontrustende gedachte, dat hij een brave burger zou moeten worden, steeds meer wortel te schieten. Jack betrapte zichzelf erop dat hij steeds minder nadacht over het hier en nu, en steeds meer over de toekomst.

Maar daar wilde hij nu niet aan denken. Hij schoof alle hersenpinsels opzij en keek in plaats daarvan naar de twee prachtige jongedames naast zich. Hij moest hen alleen op afstand zien te houden, omdat hij echt geen zin had om het aan de stok te krijgen met hun oma, die hen als een leeuwin beschermde.

Gelukkig was de aanblik van de dames op zichzelf al prettig genoeg. Hij verstevigde zijn greep om Cleopatra's schouder en de afkeurende blik van de gastvrouw die daarop volgde, beantwoordde hij met een knipoog. De charmante kleindochters van lady Bassett benadrukten de romantische uitstraling van zijn kostuum alleen maar, en dat zonder enige verplichting.

Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door een beweging aan de andere kant van de zaal; Chaplin had zijn plaats bij het raam verlaten. Jack rechtte zijn rug en herinnerde zichzelf eraan dat hij hier met een missie was. Zijn opdrachtgevers zouden niet blij zijn

als hij niet deed wat er van hem werd verwacht. Hij mocht zich dan voordoen als iemand die welbewust had gekozen om niet in het leger te dienen, maar in wezen streed hij gewoon op zijn eigen manier tegen de vijand. Zonder dat zijn vader, de graaf, het wist – eigenlijk zonder dat *iemand* het wist, behalve dan zijn vriend sir Marcus Weatherford, een luitenant bij de admiraliteit – vervulde hij zijn dienstplicht voor zijn vaderland zonder dat hij daarvoor een voet over de grens hoefde te zetten.

Jack jaagde op spionnen, in dienst van de Kroon.

Ook voor de oorlog was er al sprake geweest van spionage, maar de afgelopen drie jaar leek het aantal spionnen explosief te zijn gegroeid. Honderden mensen die ervan verdacht werden dat ze voor de vijand werkten, werden gevangengenomen en berecht, waarbij vele veroordeelde landverraders werden terechtgesteld in de Tower. Jacks maatschappelijk reputatie gaf hem de mogelijkheid om op allerlei plaatsen te infiltreren – van de bordelen in de haven tot de chicste salons – waardoor hij ervoor kon zorgen dat er veel mensen werden gearresteerd.

Marcus had een keer gekscherend gezegd dat Jacks reputatie als losbol ervoor zorgde dat hij het ministerie van Oorlog beter van dienst kon zijn in de chique damesvertrekken van Londen dan in de Franse loopgraven.

Hij zag hoe Chaplin aan de overkant van de zaal een ander plekje bij de muur opzocht. Er was nog niemand op hem afgestapt.

Jack had de opdracht om deze man in de gaten te houden aangenomen, omdat de Britse geheime dienst, MI5, een tip over hem had ontvangen. Er zou vanavond een onbekende Duitse agent naar het bal komen om daar een man te ontmoeten die al langer door de admiraliteit in de gaten werd gehouden, de man die zich had vermomd als Charlie Chaplin. Zodra de mannen onderling iets hadden uitgewisseld, zou Jack de Duitser vanaf het bal naar zijn verblijfplaats volgen en kon New Scotland Yard hem daar in zijn kraag grijpen.

Hij bracht zijn glas naar zijn mond om nog een slokje champagne te nemen. Waar bleef die Duits-

Zijn blik werd gevangen door een felgroene glinstering dicht bij de deur. Jack draaide zich om... en vergat meteen alles wat er om hem heen gebeurde.

Ze zag eruit als een droom. Jack slikte en staaarde naar de schoonheid die slechts een paar meter bij hem vandaan stond. Haar weelderige bos koperkleurige krullen werden op hun plaats gehouden door bijpassende groene linten en haar avondjurk, een strakke, smaragdgroene japon, accentueerde haar verleidelijke figuur. De rokken zwierden zachtjes rond, toen ze zich op een koninklijke manier om-draaide en de zaal rondkeek.

‘Is dat niet Pandora?’

Het duurde even voordat de opmerking van lord Chumley tot Jack doordrong. Maar, inderdaad, hij had al gezien dat ze een klein, gouden kistje tegen haar prachtige bovenlijf geklemd hield.

‘Volgens de mythe hadden de goden haar de mooiste vrouw ter wereld gemaakt...’ begon Cleopatra.

‘... om Epimetheus, de broer van Zeus’ vijand, te verleiden tot een huwelijk,’ maakte lady Godiva de zin van haar zus af. ‘Door het doosje te openen, zou ze hem in het onheil storten en de ellende in de wereld loslaten.’

‘Ik kan wel een beetje van haar soort ellende gebruiken,’ mompelde Chumley binnensmonds.

Jack hoorde het en werd overvallen door de onverwachte woede die hij in zich voelde opborrelen. Maar hij hield zich stil. Wat was deze dame met haar koperkleurige haar een schoonheid! Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden, zoals ze daar dicht bij de deur stond.

‘Wie is zij?’ vroeg lady Bassett. ‘Ik kan haar niet zo goed zien van deze afstand.’

Jacks hartslag versnelde, zodra hij zag dat ze zijn kant op kwam lopen. ‘Pardon,’ zei hij, terwijl hij zich losmaakte van de beide vrouwen aan zijn zij. Hij negeerde de opgetrokken wenkbrauwen van lady Bassett toen hij bij de twee dames wegliep, in de hoop dat hij de aandacht van Pandora kon trekken.

Halverwege bleef ze staan. Zonder dat hij erbij nadacht, deed Jack hetzelfde. Hij hield zijn adem in, toen ze opkeek en haar blik door de zaal liet gaan. Op het moment dat ze zich weer omdraaide, ontmoetten hun ogen elkaar en schonk hij haar zijn charmantste glimlach.

Meteen rechtte ze haar rug en ze bloosde, maar het volgende moment keek ze hem minachtend aan. Jack wilde haar toelachen, maar alle adem verdween uit zijn longen, toen ze met afgemeten passen op hem afstapte.

De gesprekken verstomden, toen ze pal voor hem bleef staan. Jack rook een bedwelmende, exotische bloemengeur – jasmijn? – terwijl ze elkaar een ogenblik aanstaarden. Hij nam haar volmaakte gelaats-trekken in zich op: haar porseleinen huid en de welgevormde neus, haar grote, smaragdgroene ogen en haar volle lippen, die erom vroegen gekust te worden...

Langzaam strekte de groene schoonheid haar gehandschoende hand uit. Hij glimlachte opgetogen, pakte haar vingers teder beet en bracht die naar zijn lippen.

Pas toen ze haar hand terugtrok, zag hij het geschenk dat ze hem had gegeven.

Grace keek ademloos toe hoe hij zijn blik liet rusten op zijn hand, op de witte veer, het symbool van lafheid. Binnen in haar ontspon zich een gevecht tussen de onzekerheid over de manier waarop hij zou gaan reageren en het effect dat zijn nabijheid op haar had. Van dichtbij was hij nog adembenemender dan ze had verwacht. Ze zou kunnen verdrinken in die diepblauwe ogen en zijn glimlach... lieve help, die maakte haar bijna duizelig.

Hij was een lafaard, dat moest ze zichzelf blijven voorhouden. En toen hij naar haar keek, zag Grace tot haar tevredenheid dat de zelfgenoegzame uitdrukking op zijn gezicht had plaatsgemaakt voor pure verbazing – totdat hij begon te grinniken en de veer achter zijn oor stopte.

Ze keek hem woedend aan. Hoe durfde hij haar moment van gerechtigheid zo te verpesten? Toen hij haar zwijsend zijn rode roos aanbood, beet ze haar tanden op elkaar. Dacht hij dat ze een spelletje met hem speelde? Grace had haar reputatie op het spel gezet om haar broer en haar vaderland te helpen. Dacht deze man nu dat hij deze serieus bedoelde daad van haar belachelijk kon maken? Wat een ongelooflijke arrogantie! Jack Benningham was niet alleen een lafaard; hij was een verwaande, zelfingenomen rokkenjager... een overloper.

Plotseling werd zijn aandacht getrokken door iets achter haar en ontsnapte er een grom aan zijn lippen. Grace ademde diep in, toen ze zijn woedende blik zag. Was de betekenis van haar witte veer eindelijk tot hem doorgedrongen? Ze had er nooit bij stilgestaan dat haar daden een gewelddadige reactie tegen haar persoon konden oproepen.

Er welde een schreeuw op in haar keel op het moment dat hij haar bij haar middel vastpakte en haar moeiteloos optilde. Was hij van plan haar door de zaal te bonjournen?

Voorzichtig zette hij haar aan de kant en beende daarna naar de dichtstbijzijnde uitgang. Verbijsterd draaide Grace zich om en staarde hem na.

‘Jij!’ De woedende koningin Elizabeth leek het woord haast uit te spugen en toen Grace haar aankeek, zag ze de herkenning in de ogen van de oude weduwe. ‘Je kunt ervan op aan dat ik een hartig woordje met je vader zal spreken, jongedame,’ beloofde ze voordat ze haar hand opstak om een bediende te roepen.

Het zweet brak Grace aan alle kanten uit en een kort moment overwoog ze om weg te rennen, maar ze wist dat ze niet meer terug kon. Lady Bassett zou dit voorval zeker niet vergeten.

Ze zag Colins gezicht weer voor zich en dat was genoeg om haar vastberadenheid terug te doen keren. Haar broer rekende op haar! Snel stapte ze voorbij de gastvrouw en het lukte haar om nog twee witte veren in de handen van nietsvermoedende heren te stoppen voordat de butler haar bij haar arm greep.

Vijf minuten later werden Agnes en zij buiten de deur gezet. ‘Dat was op het nippertje,’ zei Agnes buiten adem. ‘Ik had net mijn laatste veer aan iemand gegeven toen de butler me te pakken kreeg.’ Ze barstte weer in een gegiechel uit.

Grace grijnsde, maar haar hart ging tekeer. ‘Ik heb er maar een paar uitgedeeld, maar ik hoop dat een ervan in elk geval zijn vruchten afwerpt.’ Ze knikte in de richting van Jack Benningham, die in een taxi stapte en verder niet meer omkeek. ‘Hij is de zoon van een graaf, een publiek figuur. Als hij het leger in gaat, zullen veel van zijn dienstweigende vriendjes hem wel volgen, denk ik.’

Nooit zou Grace de blik op zijn gezicht, vlak voor hij de balzaal uit was gestormd, vergeten. Ze had haar punt gemaakt en als ze met haar daad het geweten van deze arrogante lafaard had aangesproken en er zo voor had gezorgd dat haar broer hulp zou krijgen bij het winnen van de oorlog, was ze tevreden.

Waar ze nu echter niet over na wilde nadenken, was het dreigement van lady Bassett. Grace wist zeker dat haar vader de volgende morgen, voordat de theepot in de Swan op het vuur zou worden gezet, het hele verhaal al in geuren en kleuren zou hebben vernomen.

Jack reed weg in de taxi en schreeuwde allerlei aanwijzingen naar de chauffeur. Ondertussen schold hij zichzelf de huid vol, vanwege het feit dat hij zo'n stomme fout had begaan. Hij had niet alleen de Duitser aan zijn aandacht laten ontsnappen, maar hij stond nu ook op het punt om Chaplin kwijt te raken. Het enige wat hij nog kon doen, was achter hem aan rijden en hem zo naar zijn schuilplaats volgen om hem daar eens flink aan de tand te voelen. Misschien zou hij zijn misser op deze wijze nog goed kunnen maken.

Hij leunde achterover en keek fronsend naar de witte veer die hij had gekregen van *haar*, dat mysterieuze, roodharige vrouwmens dat hem had afgeleid.

Op een andere tijd of plaats had hij haar daad waarschijnlijk beter

kunnen waarderen en er misschien zelfs wel dankbaar voor kunnen zijn. Jack was zich ervan bewust dat de vijand hem de laatste tijd beter in de smiezen hield. Het leek erop dat zijn dekmantel als overtuigd tegenstander van de oorlog steeds meer haarscheurtjes begon te vertonen. Marcus maakte zich daar ook zorgen over.

De veer van Pandora had wel weer een paar van die scheurtjes gedicht, maar hij betwijfelde of die wetenschap haar blij zou maken. Jack vond het jammer dat hij had moeten vertrekken; hij wilde weten wie ze was. Deze dame was namelijk niet alleen mooi, ze leek ook echt ergens voor te staan – en dat kon hij niet zeggen van de vrouwen met wie hij normaal gesproken omging.

Hij glimlachte bij de gedachte aan de hartstocht in die levendige, groene ogen en aan haar verleidelijke lippen, die hij graag had willen kussen, vooral toen ze hem zo minachtend had aangekeken.

Jack keek uit het portierraampje en zag hoe het laatste schemerlicht op de haven verderop viel. Hij begon zich steeds ongemakkelijker te voelen. Hij had er vanavond echt een potje van gemaakt. Nu mocht hij zijn aandacht geen moment meer laten verslappen, dat was de enige manier om de schade nog te kunnen beperken.

Toch krulde er weer een glimlach om zijn mond, toen hij de witte veer naar zijn lippen bracht. Wie ze ook was, hij zou haar vinden, zijn Pandora – en hij zou die kus krijgen.